

név: iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE

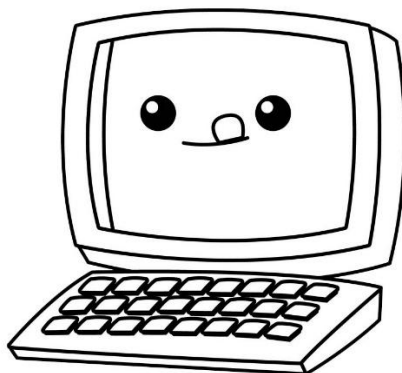

2020-2021
3.-4. osztály
2. forduló

Kertész Erzsi: Ludmilla újabb estei (gyermekregény)

Timót esete: Kütyü

Orbán Orsolya rajzaival
[Budapest]: Pagony Kiadó, cop. 2020

1) Mit csinált Döme és Ludmilla a problémamegoldó irodában?

.....

.....

.....

.....

2) Miért kereste fel őket Veronika?

.....

.....

3) Mit jelentenek a szavak

KÜFEMESZEA:

UV:

kütyüfüggő:

.....

4) Miért volt súlyos eset Timót?

.....

.....

5) Gondolj vissza a történetre, így vagy máshogy olvastad? Keresd meg a hibás

szót/szavakat (ha van benne) és írd a mondat után a helyes szót/szavakat!

Ha ügyesen játszott a kertben, visszakapja.....

Az idő nagy részét problémamegoldásra fordítjuk, a bögsre kábé öt percünk van.

.....

Ha így folytatjuk, egy év múlva talán a játszótér végéig is eljön majd velünk, GPS

nélkül. Lényeg a bátorság.....

Félek, hogy gombamérgezést fog kapni.

Hát ez bejött- mondta szomorúan Veronika.....

És az apukám miatt jöttem. Muszáj lenne kezdeni vele valamit.

6) Szerinted sikeres volt Ludmilláék akciója? Te mit gondolsz erről? (Írd le a

véleményed a saját szavaiddal!)

.....

.....

.....

.....

.....

TIMÓT ESETE KÜTYÜ

Ludmilla és Döme a problémamegoldó irodában várták az ügyfeleket, miközben a fejük felett, a kisház gerendáiról két gibbon csüngött lefelé. Az egyik rózsaszín, a másik kék nap-szemüveget viselt. Döme halkán füttyörészett és egy kép-regényűjságot tanulmányozott, Ludmilla pedig rajzolgatott, mert hogy, hogy nem, de egy pillanatra egészen megfeledkezett arról, hogy munkaidő van, és ő nem egy hétköznapi kislány, hanem egy problémamegoldó szakember, aki ráadásul elfoglalt és felelősségtudó is.

Úgyhogy egy picit meg is ijedt, amikor kinyílt az ajtó, és egy zaklatott tekintetű kislány csattogott be rajta.

– Ludmillát keresem – mondta a jövevény, és megigazította a kertésznadrágját, ezzel egyidejűleg a kézfejevel az orrát is megtörölte, ami elég gyanúsán csillogott.

– Adjak egy zsepit? – kérdezte kicsit rosszallóan Döme.

– Már nem kell – mondta a kislány, aki csak most vette észre a titkárt. – Melyikőtök Ludmilla?

– Szerinted? – csattant föl Ludmilla és Döme egyszerre, amitől a kislány még jobban összezavarodott. De csak egy pillanatra.

– Végül is mindegy, kit hogy hívnak, lényeg, hogy jó helyen járok, ugye? Itt lehet panaszt tenni?

– Panaszt? – csodálkozott Ludmilla, aztán gyorsan hozzátette. – Panaszkodni persze lehet, de csak röviden. Az idő nagy részét megoldáskeresésre fordítjuk, a siránkozásra kábé öt percünk van. Egyébként pedig én vagyok Ludmilla. Ő Döme, a beosztottam.

– Szép gibbonok – forgatta a fejét a kislány. – Kár, hogy a szemüveget leszámítva tök egyformák. Én amúgy Veronika vagyok. Nem kell elmondanod, hogy szép név, mert tudom.

Ludmilla kényelmetlenül fészkelődött. Valahogy úgy érezte, hogy nem kedvére való ez az új ügyfél. Döme viszont kezdett felélenkülni, arcán

gúnyos kis mosoly játszott, ahogyan figyelte, mit kezd Ludmilla a csillogó orrú Veronikával.

– Mi a problémád? – kérdezte Ludmilla. – Egyébként pedig az egyik gibbon kicsit kövérebb. Az a Dömée.

– Tényleg – mondta a kislány. – A másíknak viszont elég fura az orra, nem? És az apukám miatt jöttem. Muszáj lenne kezdeni vele valamit.

– Miért, mi baja van? – kérdezte Döme. – Tudnod kell, hogy vannak megoldhatatlan esetek is – tette hozzá a mihez tartás végett.

– Egy kicsit izgulok, hogy apukám is ilyen eset – mondta Veronika, majd a jegyzetelő Ludmillához fordult. – Írd azt, hogy kutyüfüggő! Két g-vel kell írni és három rövid ü-vel.

– Tudom, hogy kell írni! – csattant fel Ludmilla. – Inkább fejtss ki részletesebben, hogy mit jelent ez!

Veronika búsan hintázott a sámlin, és közben a nagyon koszos tenyerével megvakarta a homlokát, amin ettől egy fekete csík keletkezett.

– Apukám nem értékeli a természetes dolgokat – mondta. –

Egész nap csak a telefonját és a számítógép monitorját bámulja. Nem szereti a havat, az esőt, a sarat, ki sem teszi a lábát a lakásból.

– Tehát idegesíti az időjárás – írta fel Ludmilla.

– Igen, az is, meg minden más is. És nem ismer egyetlen kerti játékot sem. Azt sem tudja, hogy néz ki egy hódvár.

– Miért, te tudod? – támadt Veronikának Döme.

– Persze hogy tudom – mondta Veronika. – Ezen a nyáron szabadtéri táborot szerveztem apukámnak a szabadsága alatt. De hiába találtam ki jobbnál jobb programokat, ki sem dugja az orrát a házból. Csak nyomkodja a kutyüjét. A színe egészen zöldessárga, a hangja pedig olyan, mint egy zombié.

– Zombihang – írta fel Ludmilla. – Láttál rajta más fura jeleket is?

– Fél a rovaroktól, különösen egy úvé nevűtől. Én még egy úvét sem láttam. Ti láttatok már olyat?

– Én egyszer – mondta Döme, mire a két lány érdeklődve pillantott rá, úgyhogy gyorsan hozzátette: – De nem tudtam közélről megfigyelni, mert gyorsan elrepült.

– Szóval, valahogy ki kéne csalni apukámat a szabadba. Félek, hogy szobamérgezést fog kapni. Tudtok segíteni? – Veronika nagyot sóhajtott, levette a cipőjét, és mintegy húsz deka homokot szórt ki belőle a problémamegoldó iroda padlójára. Ludmilla Dömére nézett, Döme pedig Ludmillára, de aztán egyikük sem indult el a seprűért.

– Tudunk segíteni – mondta Ludmilla. – Elmegyünk hozzátok, és kicsaljuk apukádat a kertbe. Addig készítsd elő a terepet!

– Jó, de ne számítsatok könnyű menetre! – figyelmeztette őket a kislány. – Nagyon súlyos eset.

Délután Döme, Ludmilla és Veronika egy szép, árnyas, zegzugos kertben gyűltek össze. Veronika intésére a ház egyik ablakához lopakodtak.

– Látjátok? Ott van! Nézzétek, hogy bámulja a képernyőt! Teljesen ki van düllede a szeme. Egyszer ki fog esni, ha így folytatja. A háta is olyan görnyedt. Szörnyű, nem?

– Szerintem valami számítógépes játékkal játszik – jegyezte meg Döme. – Lehet, hogy izgi. – A két lány pillantására gyorsan hozzátette: – Mármint szörnyű, meg minden.

Ludmilla megigazította a szemüvegét, és az ajtóhoz lépett.

– Majd én beszélek! – szólt hátra a többieknek. – Ti csak támogassatok lelkileg.

Döme Veronikára vigyorgott, és kicsit megütögette a homlokát, de Ludmilla ezt már nem láthatta. Elszántan benyomult a szobába. Jöttére az apuka, akit egyébként Timótnak hívtak, fátyolos szemmel pillantott fel.

– Áh, helló, gyerekek! – köszönt barátságosan. – Minden oké? Csak játsszatok szépen, ügyesen! Vagy pénz kéne, fagyira? – Kotorászni kezdett a zsebében, és tekintetét újra a képernyőre függesztette.

– Erről beszélek – mondta Veronika. – Láthatjátok, nincs teljesen magánál.

– A KÜFEMESZEA képviselője vagyok – kezdte Ludmilla. – Biztosan hallott már rólunk, tisztelt uram.

– Nem – mondta kicsit csodálkozva Timót. – De ismételd csak meg, mindjárt beütöm a keresőbe. – Vadul csépelni kezdte a billentyűket.

– Nehogy rákeressen! – kiáltott rá Ludmilla, mire Timót ijedten abbahagyta a pötyögést.

– Majd én elmondom, hogy mit jelent – hadarta Ludmilla, miközben Döme közelebb araszolt a számítógéphez. – A KÜFEMESZEA, a Kütyüfüggő Felnőttek Megmentésére Szakosodott Elit Alakulat. Onnan jöttünk, mert bejelentés érkezett.

– Aha – mondta Timót, de már alig figyelt. – Bocsi, de ezt a levelet most gyorsan meg kell válaszolnom.

– És magát fogjuk most megmenteni – folytatta ellentmondást nem tűrően Ludmilla. – Ehhez viszont ki kell velünk jönnie a kertbe!

– Micsoda?! – horkant föl Timót, mintha valami súlyos büntetést mértek volna rá. – Várj, megnézem, hogy hány fok van, mekkora a légnomás, és van-e UV.

– Az biztos, hogy nincs – mondta Döme. – Az előbb ellenőriztük.

– Nézd! – mutatott az apuka a képernyőre. – Nézd, hogy süt a nap!

– Apa, ha kinézel az ablakon, akkor is látszik. Nem muszáj az időjárás-előrejelző honlapot bámulni.

– Na jó, de ez azt is megmutatja, merről fúj a szél. És mennyivel. És hogy van-e front.

– Márpedig maga most indiánosat fog játszani a kislányával és velünk – mondta Ludmilla, és egy tolldíszet tűzött Timót hajába. – Maga lesz Kütyü Papa, az őrült törzsfőnök.

– Én? – csodálkozott Timót. – De hát nekem még meg kell írnom egy fontos posztot!

– Sajnos muszáj velünk jönnie! Itt a hivatalos parancs! – Ludmilla egy darab papírt tolt Timót orra alá.

A vonakodó Timót tétovázva megigazította a tolldíszét, és a kezét tördelve az ablakhoz lépett.

– Nincs nagyon meleg odakint? – kérdezte. – Várjatok, megnézem hány fok van, és mennyi a páratartalom!

Veronika a két problémamegoldó munkatársra nézett, és az volt az arcára írva, hogy: látjátok, milyen súlyos eset? Timót közben a zsebébe csúsztatta a telefonját.

– A telefon itt marad! – közölte Ludmilla. – Vagy tudja mit? Adja ide! Ha ügyesen játszott a kertben, visszakapja.

– Megígéred? – kérdezte gyanakodva Timót, aztán szenvedő arccal kivonult indiánosat játszani.

Az indiánsátorban végül egészen otthonosan érezte magát, és mintegy tíz percig szívta a békepipát, amikor eszébe jutott valami:

– Gyerekek, kéne még egy-két tomahawk, meg izé... na... tudjátok, olyan indiánnyl. Láttam azt a jó kis játékwebshopot a neten. Ha visszamehetnék a házba, megrendelném az indián-

kellékeket. Csak két perc, nem több! Mit szóltok? Jó ötlet, ugye? – Felugrott, és már szaladt is.

A három gyerek a sátorban ücsörgött, a tábortűz romjai fölött.

– Hát ez nem jött be – mondta búsán Veronika.

– Szerintem meg kezdetnek nem is rossz – jelentette ki Ludmilla. – Első nap tíz perc, holnap már tizenegy, holnapután tizenkettő. Igaz, Döme?

– Igaz – bólogatott Döme, szája sarkában a békepipával. – És ha így folytatjuk, tíz év múlva talán az utca végéig is eljön majd velünk, GPS nélkül. Lényeg a kitartás. Uff!

